

Por de la mort! Per què?

Apropiat en el temps de Quaresma és el pensar i meditar en la mort. És una veritat que veiem realitzar-se cada dia i a la que tots, inexorablement, hem de pagar tribut. Essent així, per què ens fa tanta basarda i per què l'allunyem del nostre pensament en lloc de preparar-nos-hi com cal?

Quan en les predicacions d'antuvi se'ns parlava de les darreries de l'home, en versar el tema de la mort, se'ns deia: «Pensa en la mort i no pecaràs». Opino que aleshores tot hi feia pensar més que ara i fins hi havia potser més bona predisposició per escoltar aquesta doctrina. Avui dia les múltiples ocupacions i complicacions de la vida, les idees no avançades sinó molt equivocades per fer una religió i un Déu al nostre albir, les diversions dubtoses, etc., etc., no deixen temps a la societat per a reflexionar sobre les veritats de fe, i poc a poc s'emancipen de Déu.

Els que ens professem cristians no l'hauríem de témer la mort. Per la mort passà el Crist i per mitjà d'ella ens conquerí el cel a tots els mortals que estem destinats a participar de la glòria de la seva resurrecció.

Quan es viu una vida plenament cristiana no es pensa en la mort intrusa i traïdora que ens arrenca dels éssers estimats. Habituat a pensar en ella se l'espera i se la rep com a una amiga, com una germana que et condueix vers el camí incert de l'eternitat.

Sis vides segà la mort a casa meua en la meua infantesa en poc més de 6 anys: pares, germanets i unes ties d'edat avançada. Potser tot ha influït a familiaritzar-me amb el pensament de la mort.

Recordo la mort del meu pare als seus 44 anys. Quan li preguntàvem com es trobava, contestava amb serenor d'esperit: «sóc combregat i extremaunciat»...

I recordo com si fos avui les paraules de la meua mare en plena agonia després d'haver rebut els darrers sacraments. Ens volgué a tots els seus set fills al voltant del seu llit de dolor perquè, deia: «vull que es recordin de la mare». Amb la mirada ens buscava a tots i sense recomanar-nos a ningú ens deixà com a testament aquestes mateixes paraules: «Me'n vaig al cel a reunir-me amb el vostre pare. Feu bondat i recordeu-vos del que us deia la mare. Al cel ens trobarem...» Ambdós es feren el pacte de la bona mort el dia mateix del seu matrimoni que segellaren constantment amb la seva vida cristiana. Fermament units en les seves conviccions, pelegrinaren sense defallences vers la casa del Pare.

Confesso que ha de causar terror i païra als que sols tenen cura dels quefers temporals, passant per alt la llei de Déu i del proïsme i que no han parat esment en les paraules de Jesucrist: «Sols una cosa és necessària»...

Però la mort no és de témer quan en aquella hora incerta es té posada tota la confiança en la misericòrdia infinita de Déu. Vegeu un cas ben curiós ocorregut en la meua vila natal fa uns 15 o 16 anys. El malalt passava dels 70 anys. Tenia esposa i tres fills ja casats. Una nit que devia sentir-se més greu del que aparentava, féu llevar el seu fill gran que vivia amb ells perquè anés a buscar el senyor Rector. (Cal dir que feia molts anys que no practicava res de religió). A fora, un vent fred tallava la cara. No el pogueren convèncer d'esperar que claregés el dia i amainés la ventada.

En veure al visitant al dintell de la porta de la seva cambra, el malalt li féu: «Passi, passi, Sr. Rector que no vull morir com un gos. Jesucrist vingué a salvar els pecadors i jo en sóc un de pecador que em vull salvar».

Una volta confessat volgué que li portessin el viàtic desseguida sense avisar els veïns: «M'interessa quedar bé amb Déu i no amb els veïns», va dir i se'l va complaure.

Visqué pocs dies més tenint temps de demanar perdó als seus fills, confessant-se culpable de les desavinences i enenistats entre ells i llurs famílies; els féu reconciliar en la seva presència demanant-los que s'estimessin molt entre ells i que sobretot estimessin i no desamparassin la seva mare.

Es volia veure col·locat dins de la caixa; apaivagaren el seu neguit promentent-li que l'anirien a buscar a trenc d'alba; a les hores i complint el seu últim desig, li portaren el vestit més nou que tenia i volgué que el vestissin amb ell i amb la corbata. Ja enllestit, bo i aegut al llit es mirà a un costat i a l'altre i tot satisfet va dir: «Ja estic bé» i torçant el cap s'adormí en el Senyor.

No ens podem ni devem enganyar. La mort és d'una certesa ineludible imposada per Déu com a càstig del pecat. I de Déu ningú se'n riu! Però com que en desconeixem el com i el què de les seves circumstàncies (puix la mort ve com un lladre quan menys ens ho pensem), val la pena de preparar-se dia a dia a la ciència difícil del ben morir. En aquella hora solemne i decisiva i segons sigui la nostra mort quedarà avalat el passaport que de manera definitiva ens portarà o exclourà per sempre de fruïr la glòria del paradís.

Misericòrdia Travesa

Recauchutados, Reparaciones, Rayado, Equilibrado, Llan-tas, Neumáticos, Tractor industrial, Movedoras de Tierra.

Servicio Oficial de MICHELIN
para Granollers y Comarca

Neumáticos Dalmau

Siempre al servicio de las ruedas de su vehículo
con personal especializado

Travesía Jorge Camp, Nave 2

Teléfono 870 11 47

GRANOLLERS

MICHELIN